

Tóth Krisztina

HEGY

Szerintem itt, ez, most nem az a vers,
amit a hóba kezdtem írni bottal,
elfelejtettem már, mire leértünk,
csúszós és meredek volt a hegyoldal,
de ott fent, még a napsütésben
volt az a sor, ami neked is tetszett,
hoztál egy ágat, és szűz papírról
a gallyakat és leveleket kiszedted,
hogy írjam ide, mondtad, és ha erre
járnak mások, majd csodálkozni fognak,
jött az este, és egyre hidegebb lett,
majd idefagy és elolvassák holnap,
de a kásába bekarcolt betűim
elmosódtak, és hiába akartad
lefényképezni, amit odaírtam,
a mobilodat egy farakásra raktad,
sőt, fel is másztál, csináltál egy képet
onnan fentről, amin semmi se látszik,
egyetlen sor volt, csak már nem emlékszem,
igen, ebből a versből is hiányzik,
már egyikünk se tudta felidézni,
mikor leértünk átázott bakancsban,
csak olvadt hegek voltak a fejemben
meg az a furcsa, hegytetői dallam,
ahogy a lejtőn ereszkedtünk le este,
már nem gondoltuk, hogy be kéne pötyögni
azt az egy sort a telefonba, persze,
fontosabb lett az erdőből kijönni,
világított a hó lent a völgyben,
és fák között oldalazva léptünk,
elfelejtettük azt a verset közben,
csak azt vártuk, hogy a műútra kiérjünk,

de összejártuk a havat a cipőnkkel,
óriás betűkkel, és mondtad nekem
otthon, hogy nem baj, a nyom a verssor,
és mi tudjuk, hogy ott van a hegyen.

Időrajzok (részlet)